

bort og ombytte tredje og fjerde Punctum med det, som er indført i Betænkningen, hvorved man bringer den Maade, hvorpaa det skal afgjøres om Menigheden er enig i den foreslaaede Forandring, til større Analogi og Overensstemmelse, med hvad der er sædvanligt i lignende Tilfælde, end den har det i det oprindelige Lovudkast. Der foreslaaes nemlig, at Afstemningen nærmest skulde være negativ og ssee derved at de, som vare derimod, havde inden en bestemt Tid at indfinde sig, og naar $\frac{1}{3}$ ikke inden den Tid havde meldt sig, var Sagen derved afgjort. Her derimod er det stillet saaledes, at naar $\frac{3}{4}$ af Menighedens Huusfædre med Navns Underskrift erklære sig for Forandringen, skal den antages for indført. Og derved maatte naturligtvis andet Punctum falde bort, hvori det var foreskrevet, hvad der var at iagttage for at Psalmebogen eller Tillæget kunde komme til fornøden Kundskab for Alle i Sognet, der ikke isorveien maatte være bekendt dermed, idet det falder af sig selv, at naar $\frac{3}{4}$ stemme derfor, maa det antages, at $\frac{3}{4}$ ogsaa have tilstrækkeligt gjort sig bekendt dermed. Fremdeles er det foreslaaet, at Fleertallet i Udvalget (saaledes som jeg har tilladt mig at bestemme, af hvem dette Fleertal bestaaer), at i § 3 skulde det andet Punctum bortfalde og afløses af et andet, som foreligger trykt i Betænkningen, og gaader ud paa, at det, der maa iagttages, for at faae afgjort, om et foreslaaet Tillæg ikke er i Strid med Lærebegrebet i Folkekirken eller i sin Form har noget Anstødeligt, ikke skal opfattes, indtil der i Menigheden er vedtaget Noget angaaende et saadant Tillægs Indførelse, men i Forveien skal være bragt i Rigtighed derved, at Præsten fra Biskoppen har indhentet Erklæring om, at i Tilfælde af, at det vedtoges, Intet maatte være at indvende derimod. Endelig, hvad ikke er af ringe Betydning, har Fleertallet i Udvalget tilladt sig at foreslaae, at § 5 aldeles maatte bortfalde, fornemlig bevæget af den Overbeviisning, at som Loven er midlertidig og har nærmest den practiske Hensigt at tilveiebringe en Tilfredsstillelse for dem i Folkekirken, hvis religiøse eller æsthetiske Trang maatte bringe dem til at ønske Brugen af andre Psalmebøger eller Tillæg, saa synes der ikke at være Anledning

til at gaae ind paa Bestemmelser for de smaa Menigheder af anden religiøs Overbeviisning, som findes her i Landet, eller til at afgjøre, hvorledes Regjeringen vil have at stille sig med Hensyn til Bestemmelser af lignende Art, der maatte angaae deres Gebeet. — Jeg har efter disse faa Bemærkninger til Oplysning af Indstillingerne for Diebliffet Intet videre at tilføie.

S. W. Hansen: Jeg har kun udbedt mig Ordet, for at gjøre en formel Bemærkning, som det forekommer mig, det ærede Udvalgs Betænkning giver Anledning til. Fleertallet af Udvalget har indstillet, om den ærede Cultusminister vilde yttre sig med Hensyn til dette Spørgsmaal og derved muligt foranledige Thinget til at gaae ind paa den Indstilling, Udvalget har gjort om ikke at gaae ind paa Lovforslaget. Det er denne Opfordring til den høitærede Cultusminister, det forekommer mig, at der vil være nogen Betænknelighed for Thinget ved at gaae ind paa. Jeg troer vistnok, at det hele Andragende vel kunde afgjøres ad administrativt Bei, men det stiller sig idetmindste for mig saaledes, at der er noget Betænkligt for Thinget ved at opfordre Cultusministeren til en saadan Ottring eller saadan Erklæring i Thinget og derefter bestemme sig, hvilken Beslutning man vil tage i dette Anliggende. Det forekommer mig, at Administrationen maa være aldeles fri og Ministrene handle under deres Ansvarlighed og at man slet ikke bør fordunkle dette eller gjøre det uklart ved saaledes i Forveien i Thinget at foranledige Ottringer af Ministrene. Jeg har troet at burde tillade mig denne formelle Bemærkning førend, som jeg formoder, den høitærede Cultusminister i Anledning af denne Opfordring vil tage Ordet. — Da jeg har reist mig, vil jeg tillade mig et Par Ord med Hensyn til Sagens Realitet. Jeg vil tillade mig at bemærke, at jeg hører ganske vist til dem, som mene, at der skal og bør være en Folkekirke eller Landsreligion i Riget, hvad man vil kalde det, og jeg ønsker, at denne Folkekirke maa kunne ordnes ved Lov saaledes, at det gamle Ordsprog maatte komme til at gælde i Danmark, at det er Gudsfrugt, som besæfter Riget. Men uagtet Ordningen af disse Forhold ikke diebliffelig kan finde Sted, vil jeg dog uden